

Redefinir el servei públic cultural en un escenari de mutació estructural

Published by [Interacció](#) [1] on 18/06/2014 - 08:25 | Last modification: 22/04/2026 - 14:45

L'informe del Consell Econòmic, Social i Ambiental francès situa les polítiques culturals davant d'un moment de revisió profunda. No parteix d'una crisi de legitimitat, sinó d'una tensió acumulada entre un sistema que ha estat capaç de construir un sistema cultural dens i divers i unes transformacions econòmiques, tecnològiques i socials que desborden els seus instruments. El document recorda que les polítiques culturals modernes es fonamenten en una doble exigència democràtica: garantir l'accés a la cultura i sostenir la llibertat de creació. Aquesta doble base continua sent vigent, però els mecanismes que l'han fet possible mostren signes d'esgotament.

L'anàlisi és clara en un punt de partida que no és menor: la cultura no pot ser considerada una mercaderia com qualsevol altra, perquè vehicula sentit, identitat i cohesió social. Aquesta afirmació no és retòrica. Justifica l'existència d'un sistema públic de regulació i suport que, històricament, ha combinat intervenció estatal, finançament públic i mecanismes redistributius. Aquest model ha permès construir sectors com el cinema o l'audiovisual amb una forta capacitat de producció i diversitat.

Ara bé, aquesta arquitectura conviu amb desequilibris persistents. L'informe assenyala desigualtats territorials, socials i d'accés, així com una creixent concentració econòmica i una captació de valor per part de grans actors digitals que no contribueixen proporcionalment al finançament de la creació. La qüestió no és només redistributiva. És també estructural: qui sosté la cultura i qui n'extrau valor en l'ecosistema actual.

El diagnòstic porta a un conjunt de propostes que apunten a una reconfiguració del sistema. D'una banda, es planteja reforçar el servei públic cultural com a eix de cohesió territorial i social, amb una millor articulació entre Estat i administracions territorials. D'altra banda, es proposa ampliar les bases de finançament incorporant els nous actors digitals, redefinint els mecanismes fiscals i assegurant una remuneració més justa per a creadors i professionals.

Un altre vector central és l'ocupació cultural. L'informe no esquivia la precarietat estructural del sector i planteja mesures per reforçar l'ocupació estable, la negociació col·lectiva i la cobertura social. La sostenibilitat del sistema cultural no es resol només amb finançament, sinó amb condicions laborals que permetin trajectòries professionals continuades.

Finalment, l'accés i la participació apareixen com a camps a reactivar. No des d'una lògica expansiva clàssica, sinó incorporant els nous canals digitals, reforçant l'educació cultural i reconeixent les pràctiques amateurs com a

part del sistema. L'horitzó que es dibuixa és el d'una democràcia cultural que no es dona per assolida, sinó que requereix una nova arquitectura institucional i reguladora.

El text no proposa un canvi incremental. Apunta a una reformulació del contracte cultural públic en un context on els equilibris que l'havien sostingut ja no operen amb la mateixa eficàcia. La pregunta que queda oberta no és si cal reformar, sinó amb quina ambició política i amb quins instruments es vol fer.

Claude Michel ? Conseil Economique, Social et Environnemental (CESE)

[Pour un renouveau des politiques publiques de la culture \[2\]](#)

Categories: Informe

Categories: Informes i documents

Tags: polítiques culturals

Tags: governança cultural

Tags: finançament de la cultura

Tags: sectors culturals i creatius

Tags: desigualtats culturals

- [3]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/blogs/2014/servei-public-cultural>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <http://cercles.diba.cat/documentsdigitals/pdf/E140114.pdf>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/5074>